

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.252

Divendres, 19 de febrer del 2016

SUMARI

- 1 Pau Vidal ► El catanyol es cura
- 2 “Aprofitar per”
- 3 Gabriel Bibiloni ► Reformar la normativa
- 4 Maria Cucurull ► Un pongo pel regifting day!
- 5 Teresa Tort ► Atenyar
- 6 Natxo Sorolla ► “A la Franja, avancem cap a una substitució lingüística que pot ser ràpida”
- 7 De tots colors

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn

1 El catanyol es cura

Pau Vidal

El catanyol es cura. Interferències castellà-català (Barcelona: Barcanova, 2012)

Qui vol presumir ha de jutjar

EXEMPLE D'ÚS: «Tothom és presumptament innocent mentre no es demostrï el contrari; **faltaria més**.»

ÚS CORRECTE: «...no es demostrï el contrari; **només faltaria**.»

EXPLICACIÓ: I tres variants més. Per ordre de complicació: **només caldria**, **no caldria sinó**, **no en voldria saber d'altra**.

Com les sardines

EXEMPLE D'ÚS: «A aquestes altures de la pel·lícula ja estem més que **escamats**.»

ÚS CORRECTE: «...ja estem més que **escarmentats**.»

EXPLICACIÓ: El DIEC accepta *escamnar*, però és un verb de regust culte poc apte per a situacions informals. Quan escarmentar no rutila («No **t'escama**, tant de silenci?»), aleshores usarem **fer recelar** / **desconfiar** / **sospitar**: «No et fa sospitar, tant de silenci?»

2 “Aprofitar per”

Blog *El Vigilant del Far*, 04/10/2015

<http://vigilant-far.blogspot.com/2015/10/questions-de-llengua-67-aprofitar-per.html>

Trobem cada dia més sovint aquesta construcció:

–Ara que baixes, *aprofita* per anar al forn a comprar pa.

O bé, sense la preposició *per* i afegint-hi una còpula:

–Ara que baixo, *aprofitaré* i aniré al forn a comprar pa.

Diu el diccionari (el [DIEC](#) i també, en la substància, [Enciclopèdia](#)):

aprofitar

1 1 v. intr. [LC] Fer profit. *Menjar tan de pressa no pot aprofitar a ningú.*

1 2 v. intr. [LC] Portar profit, servir de profit. *Els teus consells no li aprofiten.*

2 tr. [LC] Emprar útilment. *Aprofitar un paper per a escriure una carta. Aprofitar un tros de roba per a fer un vestidet. Aprofitar el temps. Aprofitar l'avinentesa.*

3 intr. pron. [LC] Treure profit, valer-se. *S'ha aprofitat de la vostra absència per a emportar-se els llibres. S'han aprofitat d'una distracció dels vigilants per a fugir. Aprofitar-se de les circumstàncies. Ha tingut tanta sort com tu, però no ha sabut aprofitar-se'n.*

4 intr. [LC] Algú, progressar gràcies a la seva aplicació. *Aquest alumne aprofita.*

O sigui, la norma ens permet aprofitar alguna cosa o aprofitar-nos d'alguna cosa o aprofitar a algú una cosa ('ser-li de profit') o aprofitar en el sentit de 'avançar, progressar', però no «aprofitar per». Dir «aprofitar per» és com dir «intentar per». Intentar què? Aprofitar què?

La incorrecció es pot corregir afegint-hi, per exemple, un pronom *ho*, que voldrà dir «el fet de baixar»:

–Ara que baixes, aprofita-ho per anar al forn a comprar pa.

–Ara que baixo, ho aprofitaré i aniré al forn a comprar pa.

(Avis: la CCMA, al portal *ésAdir*, admet aquest ús ([aprofitar per](#)) no sols com a informal, sinó com a general. No entenc per què, sent com és tan fàcil d'arreglar l'expressió sense que es perdi cap matís.)

Estic a favor dels préstecs, dels calcs, dels manlleus, dels neologismes i de totes les novetats que vulgueu, però sempre que tinguin un sentit, sempre que siguin un avenç, sempre que aportin un matís. En aquest cas se m'escapa el profit de l'expressió, mai més ben dit, tret del cas que es consideri que no passa res per anar eliminant complements i pronoms febles un darrere l'altre.

El cas és que l'expressió està presa, em sembla, de l'espanyol col·loquial i de l'hispanoamericana ([DPD](#) i Moliner), però la [norma](#) general d'aquest idioma tampoc no l'entra. I doncs, copièm una quasi incorrecció, una construcció dubtosa de ben poca tradició en la nostra llengua (a *aprofitar* 3 del DCVB hi apareix, però ho interpreto com un localisme balear del qual em sembla difícil que provinguí l'ús actual).

En resum, per mi aquí fem el mateix que si la frase esmentada l'acabéssim d'embrutir així:

–Ara que baixes, aprofita per anar al forn *a per* pa.

Un calc de la construcció «a por», que fins fa ben poc temps era també incorrecta en espanyol (ara ja l'accepten). També la copiarem, si ells l'han incorporat? Ja hi ha gent que ho fa. (Aquesta doble preposició, per sort, l'ésAdir encara no l'accepta. Encara?)

¿Potser en el futur direm «vaig de casa» i «ara sí que veig», que són més fàcils de dir i, total, el pronom no els afegeix res? Així també faríem economies de paraules.

De vegades, ja ho sé, em poso fonamentalista, i ho faig, com sol passar a altra gent, amb qüestions col·laterals o secundàries de les quals extrec conseqüències apocalíptiques. Però, ¿hi ha cap parlant de català que no se senti de tant en tant Pompeu Fabra i Nostradamus alhora? «Fins aquí hem arribat!, només ens faltava aquesta!, ara sí que estem perduts!, no hi ha res a fer!, d'aquesta no ens en sortim!», etc.

En fi, que ho havia de dir: tinc mania a aquest «aprofitar per», que trobo innecessari. Però suposo que és una altra batalla perduda. Què hi farem.

3 Reformar la normativa? Parlem-ne

Gabriel Bibiloni

Llengua i Treball, núm. 41, 10/2015

<http://bibiloni.cat/blog/?p=2413>

Ara es torna a parlar de reformar la normativa de la llengua catalana. És un flux de pressió constant sobre els responsables d'aquesta normativa, que espera aconseguir (i, de fet, aconsegueix) alguns resultats. Ens diuen que la normativa està desfasada, que la llengua del carrer no la segueix, perquè en alguns punts és difícil, complicada i inoperant. Però aquesta és una manera errònia d'abordar la qüestió.

Quan es va establir aquesta normativa, durant les primeres dècades del segle XX, el català tenia darrere uns quants segles de subordinació a l'espanyol (i al francès, a la part nord del país). Això tenia per conseqüències una llengua fortament interferida per l'espanyol i la manca d'un model formal assumit pel gruix de la població, atès que l'estàndard espanyol havia suplit el corresponent català en tots els àmbits en què un estàndard s'utilitza. El català era bàsicament un col·loquial fragmentat en nombrosos dialectes. Vam tenir la sort que

sorgí un projecte clar de construcció d'una llengua nacional, no subordinada a l'espanyol i més en sintonia amb les solucions de les llengües europees —de les quals l'espanyol sovint se separa— i amb un model estàndard referencial al servei de l'expressió clara i de la comunicació funcional. La implantació social d'aquell model, ben diferent de la llengua del carrer, era difícil: era un moment en què no hi havia mitjans de comunicació de masses i l'ensenyament era en espanyol. Però el model va ser molt ben acollit per la societat culta catalana, que hi posà entusiasme i patriotisme, perquè era un model de llengua per a la dignitat del país. Amb aquell entusiasme i patriotisme, si haguéssim tingut escola i mitjans de comunicació com els d'ara, l'estàndard de Fabra i el seu entorn hauria avançat de manera extraordinària.

Interessa dir, i aquesta és una de les claus de la qüestió, que aquell projecte era progressiu, sobretot pel que respecta a la deshispanització. Una empresa tan gran i complexa forçosament s'havia de fer amb molt de temps. Calia avançar en el coneixement de la interferència —Fabra només en pogué desvelar una part—, i a mesura que avançava aquest coneixement, proposar i assajar solucions de genuïtat, sempre trencadores i revolucionàries.

La dictadura de Franco va desbaratar aquell projecte i el va ferir greument. Al final de la foscor, la codificació hi era, però la major part de la població la desconeixia. Calia pràcticament començar una altra vegada el procés d'implantació social. I ara hi havia una diferència important respecte del començament de segle XX: ara hi hauria l'oficialitat del català, l'ensenyament del català a l'escola —o simplement l'escola en català— i els grans mitjans de comunicació de masses. Les possibilitats eren immenses per a implantar i socialitzar la llengua —i la progressivitat— concebuda per Fabra. Però, com una desgràcia caiguda damunt el país, sorgí un moviment revisionista que, d'entrada, declarà inservible aquell model de llengua, i sobretot aquells principis, quan era el moment de popularitzar-los. Els revisionistes es feren els amos de pràcticament tots els mitjans de comunicació, i l'Institut d'Estudis Catalans començà a ballar a la corda fluixa fent concessions al «populisme» lingüístic alhora que intentava mostrar que el contenia. Sense aquell episodi, avui el català estàndard podria ser una llengua ben diferent, molt més alliberada de la subordinació, menys espanyola, més europea i més unificada internament.

La xerrameca de la llengua fàcil no té la més mínima base. El problema del català no és de triar entre unes solucions normatives o unes altres, sinó de manca d'ús, de subordinació i de manca de la normalitat social necessària per a fer de les nostres normes quelcom tan fàcil o difícil com les de qualsevol

llengua. Les normes són fàcils si s'ensenyen bé i si es vehiculen models per a imitar, sobretot en els mitjans. Si en aquestes darreres dècades els mitjans haguessin usat amb normalitat —en lloc de prohibir-los— mots genuïns com *cercar*, *batlle* i *vaccinar*, ara tothom diria *cercar*, *batlle* i *vaccinar*, com diem *menys* o *greuge*, i no *menos* i *agravi*. Les solucions aparentment més utòpiques, vehiculades pels mitjans, esdevenen generals, naturals i fàcils. No hi hauria res més fàcil que usar les preposicions *per* i *per a* segons el significat, ara destruït per la nefasta mutilació de la segona davant infinitiu; i si un s'acostuma a usar les combinacions de pronoms tal com fan els valencians (*li'l*, *li la*, *li ho*, *els el*, *els la*, etc.), trobarà una complicació quasi insalvable el caos del col·loquial oriental.

Si s'ha de revisar la normativa, ha de ser per a aprofundir en els principis de genuïnitat i d'unitat. En tot cas, sense reformar res, i només fent una bona gestió de la normativa gramatical i sobretot del DIEC, seleccionant les opcions més genuïnes i convenients, ja es podria avançar enormement.

4 Un pongo pel regifting day!

Maria Cucurull

El Periòdic (Andorra), 15/01/2016

<http://www.elperiodic.ad/opinio/article/49011/un-pongo-pel-regifting-day>

Fa uns escassos tres anys que ha aparegut el terme *regifting* als nostres mitjans de comunicació. Afortunadament encara no és un mot utilitzat amb freqüència, però probablement anirà agafant embranzida. *Regifting* està compost pel prefix llatí *re-* i el verb anglès *to gift* 'regalar'. En el sentit literal del terme vol dir «tornar a regalar a algú un regal». En anglès ja ho recullen amb aquesta accepció obres de referència com l'*Oxford English Dictionary*: **regift** 'Give (a gift one has received) to someone else'. Però recentment el significat ha pres un sentit més ampli i també es refereix al fet de vendre, normalment a través d'internet, els regals que hem rebut i que no són del nostre grat.

Sembla que als EUA l'origen prové de la sèrie *Seinfeld*, una de les més populars de la dècada dels noranta. En un dels capítols s'expliquen les 'regles del regifting' i els nord-americans en van prendre nota al peu de la lletra. Avui és

tan popular que a l'estat de Colorado s'ha convertit en diada i el dia 18 de desembre se celebra el National Regifting Day!

Si ens ha arribat el Black Friday i s'hi ha establert, no seria d'estranyar que algun dia ens trobem celebrant el Regifting Day... De moment, però, el que és clar és que ens arriben nous mots perquè hi ha noves necessitats i després d'unes festes en què el consumisme i els excessos cada cop són més notables, és normal que ara ens topem amb neologismes amb un significat d'aquest tipus. Després dels regals del Tió, els de Reis i els dels amics invisibles hem de posar ordre a casa i com que nedem en l'abundància, resulta que n'hem de fer una tria.

A mode d'excusa, hi ha qui diu que el motiu del *regifting* es deu a la crisi econòmica i a l'espai cada vegada més reduït dels habitatges, però sigui com sigui jo crec que és èticament reprovable. A més, les coses cal dir-les pel seu nom i utilitzar el terme anglès és una manera d'emascarar el significat amb un eufemisme. El Termcat ens ofereix diverses alternatives més transparents com: *reregalat*, *regalar de nou* o bé *revenda de regals*.

A casa nostra les enquestes diuen que quatre de cada deu persones reben durant les festes un regal no desitjat i les dades s'agreugen més si ens fixem en països com Suècia, on veiem que més del 50% de la població assegura haver utilitzat internet per vendre obsequis. Els regals que menys solen agradar són els que provenen dels sogres, però sens dubte els detalls que ens han ofert per l'amic invisible són els que s'emporten la palma. Ara d'aquestes coses innecessàries se'n diu *pongos*! Plaf! Un altre mot arribat directament del castellà que ens hem endossat i, compte!, perquè aquest ha arribat amb força i sembla que es quedarà amb nosaltres almenys una bona temporada. Una alternativa a *pongo*? Jo en diria rampoines (llegat de la tieta).

5 Atenyar

Teresa Tort

Blog *Agafada al vol*, 13/01/2016

<http://blocs.mesvilaweb.cat/ttort/?p=268787>

En aquest instant precis, milions i milions de persones de diverses edats i ètnies —que dormen, treballen, s'estimen o es debaten entre la vida i la mort— es parlen en llengües àgrafes.

Durant segles el català també es va transmetre només oralment perquè la immensa majoria dels nostres ascendents lingüístics no tenien accés als llibres ni escrivien mai en la seua llengua, ni prou sovint en cap altra. Aquesta realitat ens explica, parcialment, la variació que ha quedat reflectida en els mapes dialectals multicolors o que se sent parant l'orella per tot l'àmbit lingüístic.

Hi ha un verb pintoresc, que diem alguns ebrencs, adequat per reflexionar sobre els efectes del domini secular de l'oralitat. S'usa, per exemple, en el joc infantil de tocar i parar (també conegut per nosaltres com jugar a atenyar), quan un aconsegueix arribar on hi ha un altre jugador:

T'he atenyat!

També el sentireu en altres escenes com aquestes:

Vés tirant, que ja t'atenyaré.

Com que era molt espavilat i estudiava molt, no l'atenyaven mai.

Atenyar és una variant inèdita als diccionaris, si fem correspondre la pronunciació amb la grafia. De fet, després de diverses indagacions⁽²⁾ i de l'ordenació pausada de la informació lexicogràfica, tenim aquestes dades:

- **Atanyar** seria una variant del verb *atànyer*, amb canvi de conjugació (de segona a primera). (DCVB)
- **Atànyer** és una forma en desús (que ja no recullen els diccionaris normatius). Significaria “ésser propi” i, en alguns llocs, “assolir, aconseguir” (Ribagorça, Benifallet, Menorca); del llatí *attangĕre*. (DCVB)
- **Atènyer** és conegut a tot el domini i té [diversos significats](#), entre els quals, aconseguir; provinent del llatí *attīngĕre*. (DCVB)

Malgrat això, pel règim verbal, pel significat i per la fonètica sentida repetidament, tinc la impressió que el nostre **atenyar** s'explicaria més fàcilment com un cas d'analogia d'*atènyer* (i no pas d'*atànyer*) amb el paradigma verbal de la primera conjugació, que és dominant en el sistema verbal català (84% del total).⁽¹⁾

En alguns parlars perifèrics, doncs, encara conservem alguns elements lèxics que s'han anat perpetuant per l'absència, fins fa unes dècades, d'un model de llengua escrita a l'escola, a l'administració, etc.

Podríem dir que la variació diatòpica és filla del substrat lingüístic i de l'oralitat. En aquests moments, però, l'efecte de l'estandardització del català ja es fa evident en l'anivellament d'algunes de les diferències territorials.

Coincidint amb aquest procés, el contacte creixent amb l'espanyol ha potenciat interferències constants que han desbancat moltes formes genuïnes. Per tant, entre una cosa i una altra, la llengua s'està aprimant.

Perdre *atenyar* no és cap drama, evidentment. La part més trista és que al car-rer som més proclius a condemnar formes pròpies de l'evolució interna de la llengua que no pas formes alienes al nostre sistema lingüístic.

Què, juguem al *pilla pilla*?

(1) *Gramàtica del català contemporani*, volum I. Dirigida per Joan Solà. Ed. Empúries. Barcelona, 2002.

(2) Article "Atànyer i atènyer", d'Antoni Lluïa Martí. Edicions Documenta Balear. Palma, 2009 – Reproduït a l'InfoMigjorn [número 219](#).

6 "A la Franja, avancem cap a una substitució lingüística que pot ser ràpida"

Natxo Sorolla entrevistat per **Violeta Tena**

El Temps, 02/02/2016

<http://www.eltemps.cat/ca/notices/2016/02/-a-la-franja-avancem-cap-a-una-substitucio-linguistica-que-pot-ser-rapida-13408.php>

Natxo Sorolla (Pena-roja de Tastavins, 1980) és sociòleg especialitzat en sociolingüística. Professor de la Universitat Rovira i Virgili, acaba de llegir la seua tesi 'Tria de llengües i rols sociolingüístics a la Franja des de la perspectiva de l'anàlisi de xarxes socials'. «Els qui ara tenen 20 anys són la primera generació a la Franja que no són majoritàriament catalanoparlants», adverteix

–Ha investigat el comportament lingüístic de xiquets de sisè de primària. Una de les conclusions a les què arriba és que es detecta un canvi de comportament sociolingüístic al Baix Cinca i la Llitera, els dos territoris investigats. Què està passant amb els parlants joves de la Franja?

–La recerca tracta d'investigar la transmissió familiar, el procés de substitució o manteniment entre generacions. Normalment el que tenim són esquemes de tres generacions, on hi ha uns avis que parlen català i tenen fills als quals parlen català però aquests parlen castellà als seus fills per alguna raó. El que fa

la meua tesi és incorporar un altre element d'anàlisi com són les xarxes socials, en la seua vessant d'interaccions personals.

El que la investigació en sociolingüística demostra és que en la població adulta de la Franja, no hi ha trencament de la transmissió. Nosaltres el que volíem investigar eren les interaccions quotidianes entre les persones més joves. I el que hem trobat és que entre un 20 i un 25% dels joves catalanoparlants parlen entre ells en castellà, amb la qual cosa es produeix un canvi, un punt d'inflexió que indica que es trenca la norma de comportament bàsica per assegurar la llengua en les relacions endogrups.

–Quines intueix que són les causes d'aquest trencament?

–Junt a altres investigadors, vam analitzar alumnes de primer de primària l'any 2007 i els he seguit durant sis anys. Les causes exactes per les que açò passa no les sabem, però tenim algunes intuïcions. Per exemple, pot passar que tots dos alumnes s'han conegut a l'escola i com que allí es parla en castellà, és aquesta la llengua que utilitzen a l'hora d'interactuar. Hi ha també l'element de la immigració, que pot provocar que «per respecte» es parle castellà perquè tothom s'hi entenga.

–Abans deia que aquest canvi de comportaments podien indicar un punt d'inflexió. Un punt d'inflexió cap a on?

–Si es confirma que aquestes dinàmiques estan passant, avancem cap a la substitució lingüística, què pot ser ràpida. Ens trobem ja en l'escenari en el qual una persona deixa de parlar català amb la seua parella i després als seus fills.

–En definitiva, el principi del final?

–Sí, d'alguna manera, sí. Podria ser el punt d'inflexió en el qual els pares deixen de parlar català als fills.

–Hi ha fórmules per revertir aquests comportaments socials?

–Una de les coses que hem detectat és que aquesta és la primera generació on els catalanoparlants no són majoria. Les enquestes de població adulta ens diuen que hi ha al voltant d'un 50% de la població adulta que parla català a la Franja. Als anys 90 aquest percentatge era molt superior. En canvi, en aquesta generació de persones que ara estaran al voltant dels 20 anys, el que ens trobem és que els catalanoparlants ja no són majoria. Per tant, les dinàmiques socials d'abans ja no serveixen. Ara el català ja no és la llengua majoritària i hegemònica del carrer, amb la qual cosa es perd el reforç principal de qualsevol idioma. Així doncs, el que correspon per potenciar l'ús del català és

fer allò que fan totes les societats modernes: potenciar l'ús del català a l'escola. És ací que s'ha de posar l'accent. L'escola de la Franja ha de permetre bilingüitzar tota la població, és a dir que els catalanoparlants aprenguen a escriure i expressar-se en català amb total correcció i que els castellanoparlants també aprenguen aquesta llengua.

–La setmana passada les Corts aragoneses van aprovar eliminar les denominacions de Lapao per referir-se al català. A més, s'han incorporat el català i l'aragonès al currículum educatiu i s'estudien mesures per a la normalització del professorat en aquestes llengües. Aquestes mesures van en la línia adequada?

–El redactat del que s'acaba d'aprovar millora el que es va aprovar l'any 99, quan es va arribar al màxim consens legislatiu en matèria de llengües. L'actual redactat concreta que les llengües i modalitats lingüístiques de les què parla l'Estatut i l'actual Llei de Llengües són l'aragonès i el «català d'Aragó». La denominació per al català és particularista, i potser no contribueix a alimentar la unitat de la llengua. Hi ha un rerefons anti-catalanista en tot plegat. Però amb tot i amb això, el nou redactat és important perquè suposa un avanç, ja que ni l'Estatut ni la Llei de Llengües actualment no especificaven quines eren aquestes llengües.

–Per tant és un pas endavant.

–Sí, ho és, però serà fàcil de tornar des del punt de vista legal si hi ha un canvi d'actitud envers la llengua. Sé que pot semblar una opció molt discutible, però jo, a hores d'ara, no sóc partidari de tornar a debatre a les Corts una nova Llei de Llengües. Cada volta que s'entra en aquest debat, els parlants el que perceben és que hi ha un conflicte i un problema. La Llei de Llengües del PP i PAR –la segona que es va fer– tenia molt d'extrafolari en allò de la denominació de la llengua, però no va canviar tant en el contingut de quins eren els drets lingüístics dels parlants. En la legislació actual ja es diu que s'ha d'afavorir l'ensenyament de les llengües pròpies. Ara l'aragonès s'està incorporant al currículum educatiu i en teoria, a curt termini, es farà el mateix amb el català.

A hores d'ara hi ha projectes bilingües a Fraga i Tamarit. En aquests municipis hi ha una assignatura en català. És molt poc, però és el màxim al que s'ha arribat i facilita que els alumnes vegem el català no només com una llengua apta per a la parla sinó també com una llengua apta per a l'aprenentatge.

–Aquest model és suficient per revertir aquest fenomen de substitució lingüística de què em parlava?

–Si és suficient no ho sabem. Hem fet algunes anàlisis que demostren que hi ha alumnes que amb aquestes assignatures, han passat a comunicar-se en català. Visualitzar el català com una llengua útil facilita que deixi de ser vist com una llengua estrangera, secundària. La situació actual és la que és. El màxim que hem assolit a l'Aragó és donar el català com opcional a l'escola. És difícil que pugui aspirar-se a res més quan cap partit polític aragonès no ho duu en el seu programa.

–La conclusió, en tot cas, és que la supervivència del català a la Franja està a mans de l'escola.

–A la Franja, com a tots els territoris. No sabem si l'escola és suficient, però aporta la base per poder començar a treballar.

7 De tots colors

- ▶ [Presentació de Treballs de Sociolingüística Catalana 25: La implantació de la normativa de l'IEC: estat de la qüestió](#). **22 de febrer de 2016**, a les 19:00, IEC (C. del Carme 47, Barcelona). Hi intervindran Maria Teresa Cabré i Castellví, Emili Boix i Fuster i Joan Costa i Carreras.
- ▶ Magí Camps, ["El grec és tan necessari com l'oxigen"](#) (*La Vanguardia*, 13/11/2015). El nou diccionari de grec clàssic d'Enciclopèdia Catalana completa les obres cabdals de la lexicografia catalana.
- ▶ Carles de Rosselló i Peralta, ["Contra el catastrofisme"](#) (blog *La BBC*, 05/01/2016)
- ▶ Marta Rojals, ["Què és llegir?"](#) (*VilaWeb*, 09/02/2016). "Llegir-llibres-de-llegir estimula la sensibilitat i l'intel·lecte, el pensament abstracte i l'esperit crític: si jo volgués dominar el món també diria que no serveix de re."
- ▶ Rudolf Ortega, ["Dóna'm mitja hora, que et donaré deu segons"](#) (*El País*, 31/01/2016). El relat sobre l'audiovisual en català ha acabat ometent l'aportació de mitjans com Televisió Espanyola i Ràdio 4.
- ▶ ["Maria Antònia Oliver, 48è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes"](#) (*Diari de Balears*, 10/02/2016).